

Sygn. akt X Ga 90/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Lesław Zieliński

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2014 r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa **K. H.**

przeciwko **S. S.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 19 lipca 2013 r., sygn. akt VI GC 332/13

oddala apelację.

SSO Lesław Zieliński

Sygn. akt X Ga 90/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 lipca 2013 roku Sąd Rejonowy w Rybniku

w sprawie VI GC 332/14 zasądził od pozwanego S. S. na rzecz powódki K. H. kwotę 4.059 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 4 listopada 2011 roku i kosztami postępowania w wysokości 717 zł.

W uzasadnieniu Sad Rejonowy wskazał, że powódka zorganizowała XXIII Konferencję Naukowo – Techniczną w S. w dniach 20-21 października 2011 roku. Pozwany zadeklarował, że z jego strony w konferencji wezmą udział 2 osoby. Zarezerwował stoisko o powierzchni 6 m^(2) za kwotę 2.400,00 zł netto oraz miejsce noclegowe - pokój 2-osobowy w cenie 450 zł netto od osoby. Łącznie zobowiązał się zapłacić 3.300 zł netto. Pozwany nie zapłacił wynagrodzenia po otrzymaniu faktury „proforma”, nie złożył oświadczenia o rezygnacji z udziału w konferencji, zaniechał udziału w Konferencji. Powódka obciążyła pozwanego kwotą 4.059 zł płatą do dnia 3 listopada 2011 roku której pozwany nie uiścił.

W ocenie Sądu Rejonowego strony zawarły umowę nienazwaną o świadczenie usług. Pozwany od umowy nie odstąpił, ani też umowa ta nie została rozwiązana. Zgodnie z umową pozwany zobowiązał się do uiszczenia pełnych kosztów uczestnictwa w konferencji, pomimo niezgłoszenia się na konferencję. Powódka wykazała, że spełniła obowiązujące ją świadczenia umowne.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pozwany zaskarżając wyrok w całości i wnosząc o oddalenie powództwa w całości. Zaskarżonemu wyrokowi pozwany zarzucił naruszenie prawa procesowego tj art. 233 § 1 kpc poprzez sprzeczną z zasadami logiki ocenę materiału dowodowego oraz niewszerechnie rozważenie materiału dowodowego.

W uzasadnieniu pozwany wskazała, że w karcie uczestnictwa pozwany zadeklarował co najwyżej kwotę 2.400 zł tytułem zajęcia stoiska. W żadnym miejscu karty nie została wskazana kwota pozostałych 900 zł . Kwota 900 zł nie wynika z pozostałych dokumentów dołączonych do pozwu. Pozwany wskazał, że nie zobowiązał się do ponoszenia kosztów noclegu. Pozwany wskazał, że dokonał jedynie rezerwacji noclegów, nie przyjmując na siebie obowiązku poniesienia ich kosztów , które nie zostały wskazana w karcie uczestnictwa. Sądowi I instancji umknęły rozbieżności pomiędzy kartą uczestnictwa a fakturą VAT . W efekcie nie sposób uznać, że powódka sprostała ciężarowi udowodnienia roszczenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 505¹³ § 2 k.p.c., jeżeli Sąd II instancji nie prowadzi postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Wyrok Sądu Okręgowego oparty jest o art. 385 k.p.c. w związku

z art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. Według treści tego ostatniego przepisu apelację

w postępowaniu uproszczonym można oprzeć na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz naruszenia przepisów postępowania, jeżeli uchybienie mogło mieć wpływ na wynik sprawy.

Apelacja pozwanego nie może odnieść skutku, gdyż wyrok Sądu

I instancji jest słuszny, odpowiada prawu i został wydany na podstawie gruntownie przeprowadzonego postępowania dowodowego.

Przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku motywy tej oceny nie wykazują sprzeczności ustaleń faktycznych Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, zaoferowanego przez strony, który został oceniony bez przekroczenia przysługującego Sądowi I instancji uprawnienia do swobodnej oceny dowodów, zgodnie z przepisem art. 233 § 1 k.p.c. Nie można również zarzucić Sądowi I Instancji nieprawidłowości w rozumowaniu czy też błędów logicznych.

Tak poczynione ustalenia Sąd Okręgowy przyjmuje za własne i podziela w pełni zarówno dokonaną ocenę dowodów, jak i wykładnię prawa materialnego.

Należy wskazać, że Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że strony łączyła umowa nienazwana o świadczenie usług która została przez powódkę prawidłowo wykonana. Sąd I instancji wyjaśnił w uzasadnieniu, że błędne wpisane w fakturze kwoty cząstkowe nie miały znaczenie dla odpowiedzialności pozwanego. Podstawą odpowiedzialności pozwanego jest umowa z której wynikał, jak ustalił to Sad I instancji , że pozwany zobowiązał się do zapłaty powódce kwoty 3.300 z ł netto (4.059 zł brutto) za udział w Konferencji.

Sąd I instancji przeprowadził prawidłowo ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego odnosząc się do wszystkich faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Pozwany nie wykazała, że skutecznie od umowy odstąpił do dnia 6 października 2011 roku oraz, że powódka wykonała umowę nienależycie. Pozwany nie odstąpiła od umowy, nie składała żadnych reklamacji co do jakości i terminowości wykonania zobowiązań powódki.

Z przytoczonych względów apelację pozwanego na podstawie art. 385 k.p.c. należało oddalić jako bezzasadną.

SSO Lesław Zieliński